

BRIAN HERBERT KEVIN J. ANDERSON

DUNE

CASA HARKONNEN

PRELUDIUL DUNEI • CARTEA A II-A

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU și ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HERBERT, BRIAN

Dune – Casa Harkonnen / Brian Herbert, Kevin J. Anderson; trad. din lb. engleză:
Cristina Ghidoveanu, Ștefan Ghidoveanu. – București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1019-4

I. Anderson, Kevin J.
II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
III. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)

821.111

Brian Herbert & Kevin J. Anderson
DUNE: HOUSE HARKONNEN
Copyright © 2000, by Herbert Properties LLC.
All rights reserved.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1019-4

Mulțumiri

Lui Jan Herbert, cu prețuire pentru devotamentul neabătut și sprijinul ei creator continuu.

Lui Penny Merritt, pentru ajutorul dat la administrarea moștenirii literare a tatălui său, Frank Herbert.

Lui Rebecca Moesta Anderson, pentru sprijinul și entuziasmul neobosit față de acest proiect; ideile, imaginația și ochii ei ageri l-au îmbogățit cu adevărat.

Lui Robert Gottlieb și lui Matt Bialer de la Agenția William Morris, lui Mary Alice Kier și lui Anna Cottle de la Reprezentanța Cine/Lit – n-au șovăit niciodată în credința și devotamentul lor, văzând potențialul întregului proiect.

Irwin Applebaum și Nita Taublib de la Bantam Books și-au oferit sprijinul și atenția atât de importante pentru o întreprindere atât de amplă.

Pasiunea și dăruirea lui Pat LoBrutto pentru acest proiect – încă de la început – ne-au ajutat să rămânem pe calea cea bună. El ne-a determinat să ne gândim la posibilitățile și itele intrigii care au făcut astfel încât *Dune. Casa Harkonnen* să devină o carte mai bună și complexă.

Ținând frâiele editoriale, Anne Lesley Groell și Mike Shohl ne-au dat sfaturi și sugestii excelente, chiar și în ceasul al unsprezecelea.

Multe mulțumiri i se cuvin și redactorului nostru din Marea Britanie, Carolyn Caughey, pentru că a continuat să

găsească lucruri care au scăpat tuturor și pentru sugestiile ei privind amănuntele, mai mari sau mai mici.

Lui Anne Gregory, pentru munca de redactor la o ediție de export din *Dune. Casa Atreides*, care s-a petrecut prea târziu pentru ca ea să apară în caseta tehnică.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la WordFire, Inc. a muncit neobosită să transcrie zeci de microcasete și să bată la mașină multe sute de pagini pentru a ține pasul cu ritmul nostru turbat de lucru.

Sușținerea ei în toate etapele proiectului ne-a ajutat să ne păstrăm mințile întregi și chiar i-a păcălit pe alții, făcându-i să creadă că suntem nespuse de organizați.

Diane E. Jones și Diane Davis Herdt au muncit din greu drept cititori de testare și cobai, oferindu-ne reacții oneste și sugerând scene suplimentare care au ajutat ca această carte să devină mai bună.

Asociației Herbert Limited Partnership, din care fac parte Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert și Theresa Shackelford, sincere mulțumiri, pentru că toți ne-au dăruit sprijinul lor plin de entuziasm, încredințându-ne continuarea magnificei viziuni a lui Frank Herbert.

Lui Beverly Herbert, pentru aproape patru decenii de susținere și devotament pentru soțul ei, Frank Herbert.

Și, mai ales, mulțumiri lui Frank Herbert însuși, al cărui geniu a creat un univers atât de minunat, pe care noi toți să-l putem explora...

„Descoperirile sunt periculoase, dar la fel e și viața. Un om care nu-i dispus să-și asume riscuri e condamnat să nu învețe, să nu evolueze, să nu trăiască, de fapt, niciodată.“

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES, *Abecedarul planetei Arrakis*
(scris pentru fiul său, Liet)

Când furtuna porni să urle dinspre sud, Pardot Kynes era mai interesat să facă măsurători meteorologice decât să caute adăpost. Fiul său, Liet, în vârstă de numai doisprezece ani, dar crescut după legile aspre ale deșertului, aruncă o privire cercetătoare străvechii capsule meteorologice pe care-o găsiseră în stațiunea de studii botanice, acum abandonată. Nu credea însă că mașinăria va funcționa câtuși de puțin...

Apoi Liet privi în urmă, peste dune, către furtuna care se apropia.

– „Vântul demonului din largul deșertului“, *Hulasikali Wala*, spuse și, instinctiv, își controlează legăturile distraiului.

– Furtuna Coriolis, îl corectă Kynes, folosind un termen științific în locul celui fremen pe care-l alesese fiul său. Vânturile din câmpiile deschise sunt amplificate de mișcarea de revoluție a planetei. Rafalele pot atinge viteze de până la șapte sute de kilometri pe oră.

În timp ce tatăl său vorbea, tânărul era ocupat să sigileze capsula meteorologică în formă de ou, verificându-i capacele gurilor de aerisire, ușa grea și proviziile pregătite în caz de avarie. Ignoră generatorul de semnale și farul de localizare în caz de urgență, fiindcă paraziții creați de furtună transformau orice transmisiune în biete rămășițe electromagnetice fără rost.

Într-o societate lipsită de griji, Liet ar fi fost considerat doar un băiețel, dar viața printre fremenii aspri îi dăduse o maturitate severă pe care puțini o căpătau chiar și la o vârstă de două ori mai mare decât a lui.

Era mai bine pregătit să se descurce într-o situație de urgență decât tatăl lui...

Kynes cel vârstnic își scărpină barba de culoarea nisipului.

– O furtună puternică precum asta se poate întinde pe patru grade latitudine...

Porni ecranele întunecate ale aparatelor de analiză din interiorul capsulei.

– Și ridică particulele până la o altitudine de două mii de metri, menținându-le în atmosferă, așa încât, multă vreme după trecerea vijeliei, praful continuă să cadă din cer.

Liet mai trase o dată de zăvorul ușii, pentru a se convinge că aceasta avea să reziste furtunii.

– Fremenii numesc asta *El-Sayal*, „ploaia de nisip“.

– Într-o bună zi, când vei deveni planetolog, va trebui să folosești un limbaj mai tehnic, spuse Pardot Kynes pe un ton didactic. Îi trimite încă, ocazional, rapoarte Împăratului Padișah, deși nu atât de des pe cât ar trebui. Mă îndoiesc totuși că le citește... Cio-căni ușor unul dintre instrumente și continuă: A, cred că frontul atmosferic a ajuns aproape deasupra noastră!

Liet dădu la o parte oblonul unui hublou să vadă cum se apropia zidul alb și roșcat, brăzdat de descărcări electrice.

– Un planetolog trebuie să-și folosească ochii, la fel de mult ca și limbajul științific. Uită-te, pur și simplu, pe fereastră, tată! Kynes îi zâmbi fiului său.

– E timpul să înălțăm capsula.

Manevrând comenzile de mult adormite, reuși să pună în funcțiune perechea de motoare suspensoare. Capsula se smuci să învingă gravitația, înălțându-se de pe sol.

Furtuna se repezi cu toată forța spre ei și Liet închise oblonul, sperând că străvechea capsulă meteorologică nu se va desface în bucăți. Avea încredere, până la un punct, în intuiția tatălui său, dar nu și în simțul lui practic.

Capsula ovoidală se ridică lin pe suspensoare, lovită de adierile premergătoare.

– Ah, asta e! zise Kynes. Acum începe!

Furtuna îi lovi ca o măciucă boantă și îi aruncă în sus, spre inima vârtejului.

Cu câteva zile mai devreme, într-o călătorie în inima deșertului, Pardot Kynes și fiul său descoperiseră semnele familiare ale unei stațiuni botanice experimentale, abandonate cu mii de ani în urmă. Fremeni scotociseră aproape toate avanposturile de cercetare cunoscute, adunând obiectele de valoare, dar această stațiune izolată ascunsă în scobitura unei stânci scăpase nedescoperită, până când Kynes îi zărise primul urmele.

Împreună cu Liet, deschisese ușa acoperită de praf doar atât cât să arunce o privire înăuntru, ca niște jefuitori de morminte pe cale să se furișeze într-o criptă. Fuseseră obligați apoi să aștepte, sub soarele fierbinte, pentru ca aerul stătut, sufocant, din interior să lase locul celui de afară. După care Pardot Kynes pășise pe nisipul afânat, ținându-și respirația și tot vârându-și capul în întuneric, nerăbdător să intre și să cerceteze.

Aceste stațiuni experimentale botanice fuseseră construite în epoca de aur a vechiului imperiu. Pe atunci, după cum știa foarte bine Kynes, această planetă-deșert nu însemna nimic special, fără nici o resursă demnă de menționat și, prin urmare, fără vreun motiv să fie colonizată. Când pribegii zensunniți ajunseseră aici, după generații de sclavie, speraseră să construiască o lume în care să poată fi liberi.

Dar asta era înainte de descoperirea melanjului, prețioasa substanță care nu se găsea nicăieri în altă parte în univers. Apoi, totul se schimbase...

Kynes nu se mai referea la această lume ca la Arrakis, numele său din hărțile imperiale, ci folosea numele ei fremen: *Dune*. Deși, prin natura lui, se simțea fremen, rămânea totuși un slujitor al Împăraților Padișahi. Elrood al IX-lea îl însărcinase să dezvăluie misterul mirodeniei: de unde venea, cum se forma, unde putea fi găsită... Timp de treisprezece ani, trăise cu locuitorii deșertului; își luase o soție fremenă și crescuse un băiat pe jumătate fremen care să-i calce pe urme și să devină următorul planetolog de pe Dune.

Entuziasmul lui Kynes pentru această planetă nu pălise nicio dată. Se înfiora de emoție când avea ocazia să învețe ceva nou, chiar dacă pentru asta trebuia să se arunce în mijlocul unei furtuni...

Suspensoarele arhaice ale capsulei zumzăiau în furtuna Coriolis ca un cuib de viespi furioase. Vehiculul meteorologic sălta pe curenții învolutați, aidoma unui balon îmbrăcat în oțel, în timp ce praful purtat de vânt îi răzuia carcasa.

– Asta îmi amintește de furtunile aurale pe care le-am văzut pe Salusa Secundus. Uluitoare fenomene... foarte colorate și foarte periculoase. Vântul-ciocan poate apărea din nimic și te poate strivi cu totul. N-ai vrea să te prindă afară!

– N-aș vrea să fiu afară nici acum, răspunse Liet.

Forțat spre interior, unul dintre obloanele laterale se îndoi; vântul se strecură prin gaură cu un șuierat ascuțit. Liet se târî pe punte, către spărtură. Păstra la îndemână trusa de reparații și spuma izolatoare, căci era convins că aparatul uzat urma să se rupă.

– Suntem în mâinile Domnului și ne putem zdrobi în orice clipă...

– Asta ar spune mama ta, replică planetologul, fără să-și ridice ochii de la șirurile de informații care se scurgeau prin aparatul de înregistrare către un vechi dispozitiv de înmagazinat date. Uite, a măsurat o rafală, are *opt sute* de kilometri pe oră!

În vocea lui nu se simțea nici un pic de frică, doar exaltare. Ce monstru de furtună!

Liet întoarse privirea de la izolatorul tare ca piatra pe care îl întinsese peste crăpătura îngustă. Sunetul pițigăiat al aerului scăzu, fiind înlocuit de vacarmul înfundat al uraganului.

– Dac-am fi fost afară, vântul ăsta ne-ar fi smuls carnea de pe oase.

Kynes se încruntă.

– Probabil că-i adevărat, dar trebuie să înveți să te exprimi obiectiv și cantitativ. „Ne smulge carnea de pe oase“ nu este o frază pe care s-o introduci într-un raport către Împăratul Padișah al Universului Cunoscut...

Izbiturile vântului, scrâșnetul nisipului pe carcasă și urletul furtunii atinseră punctul culminant; apoi, după o creștere bruscă de presiune în capsula de observație, totul se prăbuși ca într-un clopot de tăcere. Liet clipi, înghițind cu greutate, să-și limpezească urechile și gâtul. Liniștea intensă îi zvâcnea în teastă. Prin pereții vehiculului care scârțâia din toate încheieturile auzea încă șuierăturile furtunii Coriolis ca pe niște șoapte dintr-un coșmar.

– Suntem chiar în inima furtunii!

Cu chipul strălucind de încântare, Pardot Kynes se îndepărtă de instrumente.

– Un sietch în centrul furtunii, un refugiu acolo unde te aștepți mai puțin!

Scânteii albastre trosneau în jurul lor, căci particulele de nisip și de praf se frecau între ele, generând câmpuri electromagnetice.

– În momentul ăsta, aș prefera să fiu în sietch, recunoscui Liet.

Capsula meteorologică plutea în derivă, liniștită și în siguranță după violențele la care fusese supusă de furtună. Închiși laolaltă în micul aparat, cei doi aveau ocazia să stea de vorbă, ca între tată și fiu.

Dar n-o făcură...

Zece minute mai târziu intrară în peretele opus al furtunii de nisip, aruncați înapoi în curentul dement de o izbitură scântietoare a rafalelor dense de praf. Liet se împiedică și se apucă

zdravăn de ceva, în timp ce tatăl său reuși să rămână în picioare. Carcasa vibra și zdrăngănea.

Kynes se uită la comenzi, la podea, apoi la băiat.

– Nu prea știu ce să fac în cazul ăsta. Motoarele cedează! spuse, clătinându-se, căci, într-adevăr, acestea cădeau, ca și cum li s-ar fi rupt coarda de siguranță...

Liet își stăpâni o senzație stranie de imponderabilitate, pe când capsula avariata se prăbușea către solul ascuns de obscuritatea prăfoasă. În timp ce se rostogoleau prin aer, planetologul continuă să lucreze la comenzi.

Motoarele capricioase bolborosiră și reîncepură să funcționeze, chiar înainte de impact. Forța iscată de generatorul de câmp Holtzman amortiză căderea suficient cât să absoarbă partea cea mai rea a șocului. Apoi capsula se izbi de nisipul răscolit, iar vânturile furtunii Coriolis urlară pe deasupra sa ca o combina de mirodenie care tocmai zdrobea un șoarece-cangur sub șenile. Un potop de praf se prăvăli peste ei, căzând din cer...

Plini de vânătași, dar, altfel, nevătămați, Pardot și Liet-Kynes se ridicară și se priviră, cu sclipirea adrenalinei încă în ochi. Furtuna trecu pe deasupra și peste ei, lăsând capsula în urmă.

După ce reușiră să facă o gură de aerisire în hubloul astupat, Liet pompă aer proaspăt în cabina neaerisită. Când forță ușa grea, un șuvoi de nisip se prăvăli în interior, așa că băiatul folosi niște spumă izolatoare pentru a căptuși pereții. Folosind un căuș din fremkit, precum și mâinile goale, începu să sape o ieșire prin nisip.

Pardot Kynes avea încredere deplină în capacitatea fiului său de a-i salva, așa încât se apucă, în lumina slabă, să își organizeze noile înregistrări meteorologice într-un singur dispozitiv de memorie de modă veche.

Clipind din ochi ca un nou-născut abia ieșit din pântecul mamei, Liet se târî afară, în aer liber, și privi lung împrejurimile măturate de furtună. Deșertul renăscuse: dunele se mutaseră ca o turmă în mers; reperele familiare se schimbaseră; urmele de pași,

corturile și chiar cătunele mai mici fuseseră șterse de pe fața pământului. Întregul bazin părea proaspăt, curat și nou.

Acoperit de pulberea albicioasă, Liet se cățără către o porțiune cu nisip mai stabil, de unde văzu depresiunea care ascundea capsula îngropată. Când se prăbușiseră, vehiculul săpase un crater în suprafața răscolită a deșertului, chiar înainte ca furtuna care trecuse să arunce o pătură de nisip peste ei.

Cu instincte de fremen și un simț înnăscut al direcției, Liet reuși să determine poziția lor aproximativă: se aflau nu prea departe de Scutul-Fals-din-Sud. Recunosc formele stâncilor, conturul costelor, piscurile și albiile. Dacă vântul i-ar fi împins fie și numai un kilometru mai departe, capsula s-ar fi strivit de munții colțuroși... un sfârșit umilitor pentru marele planetolog pe care fremenii îl venerau ca pe *Umma*, „profetul” lor.

Liet strigă în gaura care marca aparatul îngropat:

– Tată, cred că e un sietch printre stâncile din apropiere. Dacă mergem până acolo, fremenii ne pot ajuta să dezgropăm capsula.

– Grozav, răspunse Kynes, cu glasul înăbușit. Du-te să verifici, să fii sigur. Eu rămân aici să lucrez. Am... o idee.

Cu un oftat, tânărul porni peste nisip către cotitura proeminentă a stâncii roșcate. Pașii săi erau lipsiți de ritm, căci nu dorea să atragă vreunul dintre viermii cei mari: pas, târșăit, pauză... târșăit, pauză, pas-pas... târșăit, pas, pauză, pas...

Camarazii lui Liet din Sietchul Scutului Roșu, în special frațele său de sânge, Warrick, îl invidiau pentru că petrecea atâta timp cu planetologul. *Umma* Kynes adusesese poporului din deșert o viziune a paradisului – ei credeau în visul lui de a redeștepta Dune și îl urmau orbește.

Fără știrea stăpânilor Harkonnen – care veniseră pe Arrakis doar ca să exploateze mirodenia și îi considerau pe oameni doar o resursă care trebuia stoarsă – Kynes supraveghea armate secrete de muncitori devotați, care plantau ierburi să fixeze dunele mișcătoare; acești fremeni puseseră pâlcuri de cactuși și desișuri de arbuști rezistenți în canioanele adăpostite, udate de condensatoare de rouă. În regiunile neexplorate de la Polul Sud, sădiseră